

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 213/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť R. S. – W., D., zastúpeného advokátom JUDr. P. N., D., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Obdo 2/2010 z 29. decembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. S. – W. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. marca 2012 doručená sťažnosť R. S. – W. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 M Obdo 2/2010 z 29. decembra 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a prílohy k nej pripojenej vyplýva, že 23. apríla 2007 podala obchodná spoločnosť G., a. s., P. (ďalej aj „navrhovateľka“), Okresnému súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) návrh na vydanie platobného rozkazu na sumu 648 978 Sk s príslušenstvom smerujúci proti sťažovateľovi. Podľa údajov uvedeného v návrhu sa vec „týka G., a. s. – organizačná zložka B.“.

Sťažovateľ uviedol, že *«podstatou uvedeného sporu bola zmluva o finančnom prenájme s následnou kúpou prenajatej veci č. 901908 zo dňa 21. 05. 2003 (ďalej len „leasingová zmluva“) uzatvorená medzi žalobcom ako organizačnou zložkou a sťažovateľom, ktorou sa žalobca zaviazal, že kúpi od sťažovateľom vybraného predajcu motorové vozidlo za účelom jeho prenájmu sťažovateľovi a jeho následnej kúpy. Žalobca mal na tento účel kúpiť od spoločnosti M., s. r. o., so sídlom K... (ďalej len „predajca“) motorové vozidlo zn. F..., rok výroby 2002, číslo karosérie... (ďalej len „motorové vozidlo“). V leasingovej zmluve sa mal sťažovateľ zaviazat' zaplatiť celkovú kúpnu cenu vozidla vo forme zálohy na leasingové splátky v stanovených mesačných leasingových splátkach a zostatkovej hodnoty.»*

Sťažovateľ žiadal návrh zamietnuť poukazujúc na to, že podľa jeho názoru bola lízingová zmluva z 21. mája 2003 (ďalej len „lízingová zmluva“) neplatná v dôsledku toho, že bola na strane prenajímateľa uzatvorená organizačnou zložkou, ktorá nemá právnu subjektivitu.

Okresný súd po vykonanom dokazovaní rozhodol o návrhu navrhovateľky rozsudkom č. k. 9 Cb/130/2007-2010 z 2. decembra 2008, ktorým ho zamietol a navrhovateľku zaviazal na náhradu trov konania. Proti rozsudku okresného súdu podala navrhovateľka odvolanie, ktoré odôvodnila tým, že okresný súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, pričom zároveň

tvrdila, že označenie organizačnej jednotky v lízingovej zmluve bolo motivované snahou ozrejmiť, prostredníctvom koho bola lízingová zmluva uzatvorená. Sťažovateľ vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky poukázal najmä na to, že lízingová zmluva bola uzatvorená jej organizačnou zložkou, čo bolo potvrdené aj na pojednávaní uskutočnenom 2. decembra 2008 právnym zástupcom navrhovateľky. Vzhľadom na to navrhol, aby odvolací súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 14 Cob 31/2009-142 z 22. októbra 2009 potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny a zaviazal navrhovateľku na náhradu trov odvolacieho konania odôvodniac svoje rozhodnutie tým, *„že leasingovú zmluvu podpísala zmluvná strana označená sumárom údajov ako G., a. s. – organizačná zložka B. – registračná adresa: G., a. s. – organizačná zložka B... a súčasne G., B. Z takéhoto označenia zmluvnej strany možno vyvodit' záver, že uvedenú leasingovú zmluvu uzatvárala organizačná zložka svojím menom. Súčasne tak nebolo možné dôvodiť a prijať nepochybný záver, že účastník zmluvného vzťahu označený ako G., B. konal, čo by organizačná zložka zahraničnej právnickej osoby v mene žalobcu. Len samotný údaj o tom, že G., a. s., je registrovaná na Mestskom súde v P. oddiel B, vložka..., nepostačuje na preukázanie tohto prepojenia, teda v rovine konania organizačnej zložky, a nemožno z uvedeného dôvodiť že nekonal vo svojom mene, ale v mene žalobcu ako podnikateľa – zahraničnej právnickej osoby.“*

Proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu, ako aj proti rozsudku okresného súdu č. k. 9 Cb 130/2007-100 z 2. decembra 2008 podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) 16. novembra 2011 na podnet navrhovateľky mimoriadne dovolanie s tým, že navrhol zrušiť prvostupňový rozsudok aj odvolací rozsudok a vrátiť vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Generálny prokurátor v odôvodnení mimoriadneho dovolania uviedol, že zo skutočnosti, keď je v zmluve ako jej účastník označená organizačná zložka existujúcej právnickej osoby, nemožno dospieť k záveru, že ju uzatvorila organizačná zložka vo svojom mene, a nie v mene právnickej osoby, ktorej je zložkou. Generálny prokurátor v nadväznosti na to vyslovil názor, že záver prvostupňového

a odvolacieho súdu o tom, že lízingová zmluva je absolútne neplatným právnym úkonom, pretože ju uzatvorila organizačná zložka bez právnej subjektivity, je nesprávny.

Sťažovateľ vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu argumentoval tým, že existujúce označenie zmluvnej strany v lízingovej zmluve nepostačuje na preukázanie toho, že túto zmluvu podpísala navrhovateľka. Súčasne upriamil pozornosť najvyššieho súdu na už spomenuté vyjadrenie právneho zástupcu navrhovateľky na pojednávaní konanom 2. decembra 2008.

Najvyšší súd následne mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora napadnutým uznesením vyhovel s tým, že nepovažoval za správny právny názor odvolacieho súdu ani prvostupňového súdu, podľa ktorého je lízingová zmluva absolútne neplatným právnym úkonom, keďže ju uzavrela organizačná zložka bez právnej subjektivity vo svojom vlastnom mene, a nie v mene právnickej osoby, ktorej je zložkou.

Hlavné výhrady sťažovateľa proti napadnutému rozsudku sa týkajú toho, že najvyšší súd sa vôbec nevysporiadal s jeho „zásadnou argumentáciou“, za ktorú považuje poukázanie na vyjadrenie právneho zástupcu navrhovateľky na pojednávaní konanom 2. decembra 2008, keď *«vyslovne uviedol, že „čo sa týka leasingovej zmluvy, je pravda, že túto uzavrela organizačná zložka“, pričom na doplňujúcu otázku súdu uviedol, že «momentálne nevie dokázať, že organizačná zložka mala spôsobilosť k uzavretiu zmluvy č. 901908 o finančnom prenájme ktorá bola uzatvorená so sťažovateľom».*

Z toho dôvodu je napadnuté uznesenie podľa sťažovateľa nedostatočne odôvodnené, vykazujúce znaky arbitrárnosti, pričom poukazuje na to, že *„Najvyšší súd tým, že na jednej strane vyslovil, že leasingovú zmluvu uzatvorila organizačná zložka zahraničnej právnickej osoby pod označením, ktoré zodpovedalo ustanoveniu § 9 ods. 2 ObZ a súčasne konštatoval, že nemožno považovať za správny názor odvolacieho súdu, ako aj prvostupňového súdu, že leasingová zmluva je absolútne neplatným úkonom, a to bez toho, že by sa na strane druhej vôbec zaoberal námietkou sťažovateľa, v rámci ktorej poukazoval na jednoznačné vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní na okresnom súde,*

konal v rozpore so základným právom sťažovateľa zakotveným v čl. 46 ods. 1 Ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci rozhodol nálezom tohto znenia:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením vedeným pod sp. zn. 4 M Obdo 2/2010 zo dňa 29. 12. 2011 porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojení s právom na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedené pod sp. zn.: 4 M Obdo 2/2010 zo dňa 29. 12. 2011 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 269,58 euro, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu JUDr. P. N... do 15 dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy

alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že rozhodovanie vo veciach vyplývajúcich z obchodných vzťahov patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, usmerňovať vývoj judikatúry všeobecných súdov z hľadiska správnosti výkladu a uplatňovania zákonov (za podmienky rešpektovania jeho ústavnej konformity) alebo zjednocovať judikatúru všeobecných súdov (čo je kompetenciou práve najvyššieho súdu, pozri napr. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Ústavný súd sa preto v rámci predbežného prerokovania sťažnosti zaoberal otázkou, či obsah odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Obdo 2/2010 z 29. decembra 2011 opodstatňuje prijatie sťažnosti na ďalšie konanie vo vzťahu k sťažovateľom formulovanej požiadavke na ochranu ústavnosti v rozsahu ním v sťažnosti označených práv podľa ústavy a dohovoru.

V tejto súvislosti bolo úlohou ústavného súdu zistiť, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým najvyšší súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy.

Z obsahu sťažovateľom napádaného uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Obdo 2/2010 z 29. decembra 2011 vyplýva, že sa ako súd dovolací stotožnil s námietkou generálneho prokurátora, podľa ktorej rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, ozrejmuje, že *„právnym posúdením veci je treba rozumieť činnosť súdu, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu úpravu na zistený skutkový stav. Pod nesprávnym právnym záverom sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O takýto prípad ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil.“*

Ústavný súd považuje za potrebné zrekapitulovať aj ťažiskovú argumentáciu generálneho prokurátora z jeho dovolania proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu č. k. 14 Cob 31/2009-142 z 22. októbra 2009, ako aj proti rozsudku okresného súdu č. k. 9 Cb 130/2007-100 z 2. decembra 2008, v ktorej sa poukazuje na to, že v prerokúvanej veci je rozhodujúce právne posúdenie lízingovej zmluvy z 21. mája 2003, ktorej účastníkom na strane nájomcu bol sťažovateľ ako prenajímateľ označený *„G., a. s. – organizačná*

zložka B...“. V záhlaví zmluvy sa ďalej uvádza „*Spoločnosť registrovaná na Okresnom súde Bratislava I, vložka...*“. Zmluva je pri podpise opatrená odtlačkom pečiatky so znením „*G., a. s. organizačná zložka...*“. Podľa generálneho prokurátora takéto označenie navrhovateľky na uvedenej zmluve obsahovalo plné a správne obchodné meno spoločnosti – G., a. s., keďže organizačná zložka, hoci je zapísaná do obchodného registra, nezískava právnu subjektivitu a nemôže mať ani svoje obchodné meno, ktoré má len podnikateľ (§ 2 ods. 1 a § 8 Obchodného zákonníka). Podľa názoru generálneho prokurátora neuvedenie sídla navrhovateľky v lízingovej zmluve nemá za následok jej neplatnosť. Generálny prokurátor upriamuje vo svojom dovolaní pozornosť aj na to, že v lízingovej zmluve je uvedené IČO pridelené organizačnej zložke podniku zahraničnej osoby v Slovenskej republike, ako aj údaje o zápise organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby do obchodného registra, do ktorého sa zahraničná právnická osoba zapisuje, a tiež údaje o jej zápise do tohto registra.

Generálny prokurátor upozornil vo svojom dovolaní tiež na judikát najvyššieho súdu sp. zn. R 13/2003, podľa ktorého zo skutočnosti, že v zmluve je ako jej účastníčka označená organizačná zložka existujúcej právnickej osoby, nemožno dospieť k záveru, že ju uzavrela organizačná zložka vo svojom mene, a nie v mene právnickej osoby, ktorej je zložkou. Napokon generálny prokurátor zosumarizoval svoju argumentáciu uvádzajúc, že organizačná zložka podniku nemá spôsobilosť na práva a povinnosti, avšak zo zápisu organizačnej zložky navrhovateľky v obchodnom registri vyplýva oprávnenie jej vedúceho robiť právne úkony, ktoré sa tejto organizačnej zložky týkajú. V súvislosti s tým však generálny prokurátor zdôraznil, že tieto právne úkony nerobí vedúci organizačnej zložky v jej mene, ale v mene subjektu, ktorého je organizačnou zložkou (§ 13 ods. 5 Obchodného zákonníka). Na záver generálny prokurátor uviedol, že označenie navrhovateľky v lízingovej zmluve obsahuje úplné znenie jej obchodného mena, ako aj označenie jej právnej formy, pričom označenie organizačnej zložky upresňuje, že sa vec týka tejto organizačnej zložky, a okrem iného z tohoto označenia vyplýva, že vedúci organizačnej zložky je oprávnený konať v mene spoločnosti bez toho, aby na to potreboval osobitné splnomocnenie.

Sťažovateľ sa vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu odvolal na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, ktorý podľa neho logicky a podrobne rozobral označenie účastníkov zmluvy. Hlavný dôraz však sťažovateľ upriamil na už citované vyjadrenie právneho zástupcu navrhovateľky na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 2. decembra 2008.

Najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal na označenie navrhovateľky v lízingovej zmluve, ktoré je zhodné s tým, ako ho vymedzil vo svojom dovolaní generálny prokurátor. Ďalej sa zameril na § 9 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého obchodným menom obchodných spoločností a družstva je názov, pod ktorým sú zapísané v obchodnom registri. To platí aj pre právnické osoby, ktoré sa zapisujú do obchodného registra na základe osobitného zákona. Súčasťou obchodného mena právnických osôb je aj dodatok označujúci ich právnu formu. Najvyšší súd poukázal aj na § 13 ods. 5 Obchodného zákonníka, podľa ktorého vedúci organizačnej zložky podniku alebo vedúci podniku zahraničnej osoby, ktorý je zapísaný do obchodného registra, je splnomocnený za podnikateľa robiť všetky právne úkony týkajúce sa tejto organizačnej zložky alebo podniku.

Najvyšší súd venoval pozornosť aj výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I, oddiel..., vložka č...., z ktorého vyvodil, že *„predmetnú zmluvu uzavrela organizačná zložka podniku zahraničnej osoby zapísaná v obchodnom registri pod obchodným menom G., a. s. organizačná zložka B. (od 15. 02. 2011 G., s. r. o.), ktorej zriaďovateľom je G., a. s. P. (od 15. 02. 2011 G., s. r. o., P.)“*.

Najvyšší súd urobil záver, že označenie navrhovateľky v lízingovej zmluve zodpovedalo § 9 ods. 2 Obchodného zákonníka, v dôsledku čoho nemožno považovať za správny názor odvolacieho súdu ani prvostupňového súdu, podľa ktorého je lízingová zmluva absolútne neplatným právnym úkonom, keďže ju uzavrela organizačná zložka bez právnej subjektivity vo svojom vlastnom mene, a nie v mene právnickej osoby, ktorej je zložkou.

Keďže najvyšší súd zistil existenciu namietaného dovolacieho dôvodu podľa § 243f ods. 1 písm. c) OSP a podľa § 243b ods. 2, 3 a 4 v spojení s § 243i ods. 2 OSP, dovolaním napadnuté rozsudky okresného súdu, ako aj krajského súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Aj keď je pravda, že najvyšší súd sa výslovne nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa upriamujúceho pozornosť na vyjadrenie právneho zástupcu navrhovateľky na pojednávaní 2. decembra 2008, keď uviedol, že lízingovú zmluvu uzavrela organizačná zložka, na druhej strane treba uviesť, že najvyšší súd dostačujúco a zrozumiteľne zaujal jednoznačné stanovisko, prečo to tak, ako vyjadrenie právneho zástupcu navrhovateľky interpretoval sťažovateľ v zmysle platnej právnej úpravy (poukazujúc § 9 ods. 2 a § 13 ods. 5 Obchodného zákonníka), nemohlo byť.

Vzhľadom na uvedené závery sa napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Obdo 2/2010 z 29. decembra 2011 nejaví ako zjavne neopodstatnené, svojvoľné alebo ústavne neudržateľné, resp. spôsobilé vyvolať porušenie sťažovateľom označených práv zaručených v ústave a dohovore.

Ústavný súd v tejto spojitosti zdôrazňuje, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak všeobecný súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (napr. IV. ÚS 340/04).

Uvedené zistenia boli podkladom na rozhodnutie ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľa už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, a rozhodnutie o zrušení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a úhrade trov konania je podmienené vyslovením porušenia práv alebo slobôd sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou petitu sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2012